

22-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - সংগদোষৰ পৰা তোমালোকে নিজকে বহুত চম্ভালি চলিব লাগে কিয়নো সংগদোষত অহাৰ বাবেই ওলোট্টা কৰ্ম হয়, পিতাৰ স্মৃতি পাহৰি যায়"

***প্ৰশ্ন :-** কোনটো স্বভাৱৰ আধাৰত তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ অৱস্থা আগবঢ়াই নিব পাৰা?

***উত্তৰ :-** যদি কেতিয়াবা কিবা ভুল হৈ যায় তেন্তে পিতাৰ ওচৰত ক্ষমা খুজিব লাগে। পিতাক ক'ব লাগে - মই দুঃখিত (আই এম চ'ৰি)। এই ক্ষেত্ৰত নাম মাত্ৰও দেহ-অভিমান অহা উচিত নহয়, ইয়াৰ দ্বাৰা অৱস্থা আগবাঢ়ি গৈ থাকিব। উৰ্দ্ধমুখী কলাৰ আধাৰ হ'ল - পিতাৰ প্ৰতি সঁচা অন্তৰৰ হোৱা। কেতিয়াও নিজকে ওস্তাদ বুলি ভাবিব নালাগে। ভুল সকলোৰে হ'ব পাৰে, কিয়নো এতিয়ালৈকে কোনেও পৰিপূৰ্ণ হৈ উঠা নাই।

***গীত :-** হমে উন ৰাহৌ পৰ চলনা হে... (আমি সেই পথেৰে চলিব লাগে...)

ওঁম্ শান্তি। কিবাতো ক'বলগীয়া হয়, সেই ফালৰ পৰা ওঁম্ শান্তি বুলি কোৱাই ভাল। আত্মাক নিজৰ স্বধৰ্মৰ বিষয়ে ক'বলগীয়া হয়। পিতাইও কয় মই শান্ত হওঁ। শান্তিৰ দেশৰ নিবাসী। তোমালোকো প্ৰকৃততে আত্মা হোৱা। তোমালোকৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। গোটেই দুনিয়াই শান্তি-শান্তি কৰি থাকে, কিন্তু শান্তি বুলি কাক কোৱা হয় সেয়া কোনেও নাজানে। বুজি পায় যে এই হাই-কাজিয়া যিবোৰ চলি থাকে সেয়া শান্ত হৈ যাওঁক। কিন্তু তেনে শান্তিতো কোনো কামৰ নহয়। ঘৰত স্ত্ৰী-পুৰুষ থাকে, কোনোৱে কাজিয়া কৰে কোনোৱে কাজিয়া নকৰে। সেয়া জানো শান্তি হ'ল? শান্তি বেলেগ বস্তু। শান্তিতো আত্মাৰ স্বধৰ্ম হয়। সেইদৰে পিতাৰো স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। আত্মাসকলৰ পিতা কোন? পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেওঁৰ ধৰ্ম কি? তেওঁৰো ধৰ্ম হৈছে শান্তি। পৰমপিতা পৰমাত্মা শান্তিৰ দেশৰ নিবাসী। আমিও শান্তিৰ দেশৰ নিবাসী। কোনোবা আহিলে ক'বা - তোমাৰ স্বধৰ্মতো শান্তি নহয় জানো। তুমি প্ৰকৃততে তাৰ নিবাসী, ইয়ালৈ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছা। শৰীৰৰ দ্বাৰা নিজৰ ভূমিকাতো পালন কৰিবই লাগিব। শান্তিৰ বাবে বাস্তৱত জংঘল আদিলৈ যোৱাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। আত্মাই নিজৰ স্বধৰ্মৰ কথা জানে। আত্মা যেতিয়া ভাগৰি পৰে, ৰাতি আশৰীৰী হৈ শান্ত হৈ যায়। ৰাতি কিমান নিমাওমাও হৈ থাকে। ৰাতিপুৱালেই কোলাহল আৰম্ভ হৈ যায়। সেয়া হৈছে হৃদৰ (সীমিত) দিন আৰু ৰাতি। এতিয়াতো হৈছে বেহৃদৰ (অসীমৰ) দিন আৰু ৰাতি। আত্মাই ৪৪ জনৰ ভূমিকা পালন কৰি কৰি ভাগৰি পৰে, সেয়েহে কয় যে এতিয়া শান্তিধামলৈ উভতি যাব লাগিব। পিতাইও কয়, শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰা। সুখধামত বহি জানো স্মৰণ কৰা হয়। স্মৰণ কৰা হয় দুখধামত, অশান্তিধামত। সেয়েহে এতিয়া পিতাই কয় - সন্তানসকল, এতিয়া নাটক পুৰা হ'ল, তোমালোক ঘৰলৈ যাব লাগিব, আকৌ তোমালোকৰ বাবে শান্তিও আছে, সুখো আছে।

পিতাই কয়, মই পাণ্ডা হওঁ, তোমালোকক পুনৰ সঁচা যাত্ৰালৈ লৈ যাবলৈ আহিছো। শান্তিধামৰ পাণ্ডা এজনেই হয় বা তেওঁৰ সন্তানসকল হয়। এজনৰ দ্বাৰাতো কাম নহ'ব। কিমান বিশাল সেনা। সকলোৰে মুখ শান্তিধামৰ ফালে। সেয়া হৈছে অতি দূৰৈৰ ধাম। বদীনাথ, অমৰনাথলৈ যোৱাতো সেয়া কোনো দূৰ নহয়। তালৈ যোৱাতো অতি সহজ। ঠিক আছে, কোৱাচোন মূলবতন-সূক্ষ্মবতনলৈ যোৱাতো সহজ নে অমৰনাথ বদীনাথলৈ যোৱাতো সহজ? মূলবতন-সূক্ষ্মবতন

ওচৰত আছে নে অমৰনাথ, বদীনাথ ওচৰত আছে? চাবলৈ গ'লেতো মূলবতন-সূক্ষ্মবতন অতি দূৰৈত। কিন্তু তালৈ যাবলৈ বেছি সময় নালাগে, ছেকেণ্ডৰ কথা। তোমালোকে কেৱল বুদ্ধিৰ দ্বাৰা স্মৰণ কৰা। সেই ভৌতিক যাত্ৰাতো কোনো নতুন কথা নহয়। আধাকল্প ধৰি সেই যাত্ৰা কৰি আহিছা। এই আত্মিক যাত্ৰা তোমালোকক এজন পিতা আহিহে কৰায়। তোমালোক হৈছা কল্পৰ পিছত পুনৰায় মিলিত হোৱা অতি মৰমৰ সন্তান। তোমালোকেতো ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। তোমালোক মন্দিৰলৈ গৈ বুজোৱা - এই দেৱী-দেৱতাসকলে কেতিয়া ৰাজত্ব কৰিছিল, তেওঁলোকক ইমান পূজ্য কৰি কোনে গঢ়ি তুলিলে? তোমালোকে জানা, আমি পূজ্য আছিলোঁ, আকৌ পূজাৰী হ'লো। গতিকে পূজাৰীৰ মৰ্যাদা কম হৈ গ'ল নহয় জানো। পূজ্য উচ্চ হয়। পিতাই পূজ্য কৰি তোলে। তোমালোক পূজ্য দেৱী-দেৱতা আছিল আকৌ পূজাৰী হ'লা। এতিয়া পূজা এৰি আকৌ পূজ্য হ'ব লাগে। মায়াৰো বহুত বিধিনি আছে। অবলাসকলৰ ওপৰত কিমান অত্যাচাৰ হয়। অন্য যাত্ৰালৈ যোৱাত নতুবা মন্দিৰলৈ, সৎসঙ্গলৈ যোৱাত কোনেও বাধা নিদিয়। ইয়াত পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত মায়াই কিমান হায়ৰাণ কৰে। পলে পলে বাগৰি পৰে। বেছি ভাগেই কামৰ (বিকাৰৰ) গাঁতত পৰে। পিতাই কয় - লেতেৰা নহ'বা, ইয়াৰ পৰা চম্ভালা। সকলোতকৈ লেতেৰা হৈছে কাম চিতাত উঠা, বিষয় সাগৰত ডুবি যোৱা। পিতাই কয় - সন্তানসকল, কাম মহাশত্ৰু হয়, সেয়েহে কেতিয়াও বিকাৰলৈ যোৱাৰ সংকল্পও নকৰিবা, ইয়াৰ দ্বাৰাই লেতেৰা হৈ পৰে। এনেকৈ নাভাবিবা যে, ইয়ালৈ যিসকল আহে তেওঁলোকৰ বুদ্ধি বিহৰ পৰা আতৰি যায়। কোনো কোনো এনেকুৱাও আছে, যিয়ে ইজনে সিজনক দেখিলে ভিতৰত ধুমুহা আহে লেতেৰা হ'বৰ বাবে। পিতাই কয় - কেতিয়াও লেতেৰা নহ'বা, কাকো অনুসৰণ কৰিব নালাগে। কেতিয়াও বিকাৰত অধঃপতিত হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ নকৰিবা। পিতাই ইয়াৰ পৰা ৰক্ষা কৰি থাকে। চম্ভালা আৰু অধঃপতিত হোৱাৰ কিমান যুদ্ধ চলি থাকে। মায়াই কিমান ধুমুহা আনে। কিমান ভাল, বিশ্বাসী, আত্মকাৰী, সেৱাধাৰী সন্তান আছিল, মায়াই এনেকুৱা প্ৰচণ্ড চৰ মাৰিলে যে একেবাৰে শেষ হৈ গ'ল, মৰি গ'ল, এয়াই ড্ৰামা। মায়াই লেতেৰা কৰে। আধাকল্প দুখ দিওতা হৈছে মায়া, পিতা নহয়। মিছাকৈয়ে দোষাৰোপ কৰে যে ঈশ্বৰেই দুখ, সুখ দিয়ে। ঈশ্বৰক পিতা বুলি নাভাবে। পৰমাত্মাই কাৰোবাক কেনেকৈ দুখ দিব। পৰমাত্মাই যদি দুখ দিয়ে তেন্তে বাকী মনুষ্যইটো ইজনে সিজনক কিমান অধিক দুখ দিব। পিতাই বুজায়, তোমালোকেই নিজৰ কাৰণে এনেকুৱা কৰ্মৰ হিচাপ গঢ়ি তোলা। সংগদোষতো ওলোটো কৰ্ম কৰি পেলোৱা। পিতাক পাহৰি যোৱা। সাধাৰণ হয় সেইবাবে সন্তানসকলে পাহৰি যায়। পিতাইতো ভাল শিক্ষাই দিব, কিন্তু তেওঁক পাহৰি যোৱা। পিতাই বুজায় - তোমালোকৰ যোগ পুৰা হোৱা নাই। এনেকৈ নাভাবিবা যে ভাষণ দিওতা হওঁ। পণ্ডিতৰ এটা কাহিনী আছে নহয়, অন্যক ক'লে ৰাম-ৰাম বুলি ক'লে নদী পাৰ হৈ যাবা। কিন্তু নিজে পাৰ হ'ব নোৱাৰিলে। ক'লে নাও আনিলেহে যাম। যি কথা নিজেই কৈছিল, সেয়া কৰিব নোৱাৰিলে। কেৱল ক'ব নালাগে, কৰি দেখুওৱাব লাগে। কখন, কৰণ আৰু জীৱন শৈলী সকলো সমান হ'ব লাগে, সেইবাবে পিতাক পাহৰি নাযাবা। বাবাই তোমালোকক এনেকৈ গঢ়ে যিয়ে কেতিয়াও পাহৰি নাযায় বা কোনো ভুল নকৰে। পিতাই কয় কিবা যদি ভুল হৈ যায় তেন্তে আহি ক্ষমা বিচাৰিবা - মই দুঃখিত (আই এম চ'ৰী)। এনেকৈ বুজিবা - যদি শিৱবাবাই কয় এইটো তোমাৰ ভুল হৈছে তেতিয়া ক'ব লাগে - ঠিক আছে, বাবা মই ক্ষমা বিচাৰিছো। এইটো স্বভাৱো ভাল ভাল সন্তানসকলৰ নাই। ইমান ডাঙৰ ভুল কৰিলা, ক্ষমাতো বিচৰা। নিজকে বহুত ওস্তাদ বুলি ভাবে। পাপ কৰিলে ক্ষমা বিচাৰিব লাগে। নহ'লে সেয়া বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। পিতাৰ লগত বুদ্ধিযোগ বহুত ভাল হ'ব লাগে। যদিও ভাল-ভাল ভাষণ দিয়া, কিন্তু কোনেও সম্পূৰ্ণ হোৱাগৈ নাই। অন্তিমলৈকে অধঃপতিত হ'ব আকৌ চম্ভালিব এনেকৈয়ে থাকিব। কয় - বাবা, মোৰ দ্বাৰা এইটো ভুল হ'ল, আপুনি ক্ষমা কৰিব। দয়াশীল বাবা, ক্ষমা কৰক। ভক্তিমাৰ্গত গোটেই দিন ক্ষমা-ক্ষমা কৰিয়ে থাকে। পিতাক কয় - ক্ষমা কৰক। ধৰ্মৰাজৰ দ্বাৰা আকৌ দণ্ড নিদিব, সেইবাবে বহুত সাৱধান হ'ব লাগে। এনেকৈ নাভাবিবা যে আমি 16

কলা সম্পূৰ্ণ হৈ গ'লো, নহয়। বহুত সন্তানে লিখে, বাবা অশুদ্ধ স্বপ্ন বহুত আছে। বাবাৰ স্মৃতি স্থায়ী হৈ নাথাকেই। নিজকে চালাক বুলি নাভবিবা। অন্তিমত 16 কলা সম্পূৰ্ণ হ'বগৈ। এতিয়াতো গ্ৰহণ লাগি আছে। তোমালোকৰ সেই অৱস্থা আহিব। ইয়াত বহি বহি উৰি থাকিব। আত্মা কল্পৰ অন্তত ভাগৰি পৰিছে সেয়েহে সোনকালে ঘৰলৈ যাবলৈ আতুৰ হৈ আছে। কিন্তু লায়কো হ'ব লাগিব নহয় জানো। কিছুমানতো ইয়াতে ফুৰা-চকা কৰা, আ-অলংকাৰ পিন্ধা আদিত সুখী হৈ যায়, আকৌ যেতিয়া দুখী হৈ পৰে তেতিয়া কয় - অনাহকতে বাবাক এৰিলোঁ। অচ্ছা, আকৌ সাহস কৰা, কিবা শিকা। অপকাৰ কৰা সকলকো উপকাৰ কৰিব লাগে। কিন্তু এনেকুৱা নহয় যে তেওঁলোকে আৰু বেচিকৈহে মাথা বেয়া কৰি দিব। মায়াই পেলাই দিয়ে, পিতাই তুলি ধৰে। লক্ষ্য হৈছে বহুত উচ্চ আৰু এয়া হৈছে সকলো বুদ্ধিযোগৰ যাত্ৰা। পুৰুষাৰ্থত সময় লাগে। লক্ষ্যতো বহুত সহজ হয়। এক চেকেণ্ডত তোমালোক জীৱনমুক্তিৰ অধিকাৰী হৈ যোৱা। এবাৰ বাবা বুলি কোৱাৰ পাছত কিয় পাহৰি যোৱা? নিশ্চয় আছে যে বাবাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ লওঁ তেন্তে আকৌ অধঃপতিত কিয় হোৱা? পিতাৰ স্মৃতিৰে কিয় চম্ভালি নোলোৱা? ভাল-ভাল সন্তানেও পাহৰি যায়। তাৰ পিছত আৰু বেচিকৈহে অহিত হৈ যায়। সেৱা যিদৰে গুপ্ত, তেনেকৈ গুপ্ত ভাবে অহিতো হয়। দুনিয়াই কি জানে? কাৰোৱাৰ কোনো ভূত প্ৰৱেশ হ'লে বা অশুদ্ধ আত্মা প্ৰৱেশ কৰিলে তেতিয়াও লোকচান কৰি দিয়ে। মায়াবী আত্মাই প্ৰৱেশ কৰি লয়। যদিও জ্ঞান আছে কিন্তু পৰিপূৰ্ণ কোনো নহয়। কিবা নহয় কিবা দুৰ্বলতা থাকি যায় গতিকে ভয় কৰিব লাগে। আমি বাবাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। যদি শ্ৰীমতত নচলা, কোনো ভ্ৰষ্ট কাম কৰা তেন্তে পদো ভ্ৰষ্ট হ'ব আৰু শাস্তিও বহুত খাব। ইয়াতো অতি কাঢ়া কৰ্মৰ ফল ভুগিবলগীয়া হয়। সেইবাবে কৰ্মতীত অৱস্থাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

বাবাৰ লগত অতি সত্যনিষ্ঠ হৈ থাকিব লাগে। সকলোৰে শিৱবাবৰ সৈতে সংযোগ আছে। চেণ্টাৰবিলাক শিৱবাবাৰে হয়। তোমাৰ চেণ্টাৰ আকৌ কৰ পৰা আহিল? তুমিও শিৱবাবাৰ হোৱা। বিশ্ব-বিদ্যালয় পিতাৰ নহয় জানো। ঈশ্বৰীয় বিশ্ব-বিদ্যালয়। মোৰ এইটো চেণ্টাৰ - এইটো ধাৰণা আহিল মানে মৰিলা। এনেকৈ মোৰ মোৰ কৰি কিমান অৱনমিত হৈ যায়। সকলোবোৰ শিৱবাবাৰ। তোমালোকে কোৱা - বাবা, এই তন-মন-ধন সকলো আপোনাৰ। সেয়েহে বাবাইও কয় - স্বৰ্গৰ ৰাজ্য সকলো তোমালোকৰ। কিমান প্ৰাপ্তি হয়। তোমালোকে কি দিয়া? মৰাৰ আগতে কৰণীধৰক (শ্মশানৰ কাম কৰা ব্ৰাহ্মণ) দিয়ে নহয় জানো। জীৱন্তে দান কৰে। যেতিয়া দেখে যে আশাহীন (মুমূৰ্ষু) অৱস্থা তেতিয়া দান-পূণ্য কৰায়। পিতাইও কয় - সন্তানসকল, জীয়াই থাকোতেই কৰি লোৱা, এয়াটো পুৰণা শৰীৰ। তোমালোক আত্মাসকল মোৰ হোৱা। এই শৰীৰ ভূমিকা পালন কৰোত কৰোতে পুৰণা হৈ গ'ল। এতিয়া আকৌ মোৰ হৈ গ'লে তোমালোকৰ আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই শুদ্ধ হৈ যাব। আত্মা যি অপৱিত্ৰ হৈ গৈছে, তাক শুদ্ধ কৰিব লাগে। মোৰ লগত যোগযুক্ত হ'লেহে শুদ্ধ হ'ব। যোগযুক্ত হ'লে উন্নতিৰ কলা হ'ব, যোগযুক্ত নহ'লে অৱনতিৰ কলা হৈ যাব। সেৱাৰ চখ থাকিব লাগে। সেৱালৈ যামনে বুলি সুধিব নালাগে। সুধিলে বাবাই বুজিব এওঁৰ চখ নাই। মন-বাণী-কৰ্মৰে সেৱা কৰাৰ চখ থকা উচিত। মনেৰে নোৱাৰিলে বাণীৰ বা কৰ্মৰ কিবা নহয় কিবা সেৱাত লাগি যাব লাগে তেতিয়া তাৰ প্ৰতিদান পাব। আপোনাআপুনি যিয়ে কৰে তেওঁ দেৱতা, কোৱা পিছত কৰিলে মনুষ্য আৰু কোৱাৰ পিছতো নকৰিলে কোনো কামৰ নহয়। যিমনেই সেৱা কৰিবা সিমনেই ফল পোৱা যায়।

শিৱবাবাই সোধে - সন্তানসকল, মোৰ হাত আছেনে? এইটো শৰীৰত শিৱবাবা বহি আছে নহয়। চিঠিত লিখে নহয়। যাঁড়ৰ ওপৰত বহি গোটেই দিনটো জানো ঘূৰি ফুৰিব। যাঁড় যেতিয়া ভাগৰি পৰে তেতিয়া চকুলো ওলায়। ইয়াতটো চকুলো ওলোৱাৰ কোনো কথা নাই। এওঁটো সেৱা কৰিবই লাগিব। সন্তানসকলক বুজায় - কেৱল মোক স্মৰণ কৰা।

এনেকৈ শিৱবাবাই কয়, তেওঁৰ (ব্ৰহ্মা) আত্মাইও শুনে। এয়াটো একেবাৰে সহজ। বেহদৰ পিতা হৈছেই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। বাবা আহেই স্বৰ্গৰ স্থাপনা আৰু নৰকৰ বিনাশ কৰিবলৈ। মহাভাৰতৰ যুদ্ধও সমাগত। যাদৱ, কৌৰৱ, পাণ্ডৱো আছে। তোমালোকে জানা যে এতিয়া খেল পুৰা হ'ব। বাবাই নিবলৈ আহিছে। শিৱত বিকৰ্মৰ বোজা বহুত আছে। স্মৰণ নকৰিলে মহাৰজা-মহাৰাণী হ'ব নোৱাৰিবা। এই হৈছেই ৰাজযোগ, প্ৰজা যোগ নহয়। পুৰা যোগযুক্ত নহ'লে প্ৰজা হৈ যায়। কয় - বাবা আমি পুৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ম। তেনেহ'লে সেৱাৰ চখ থাকিব লাগে। লিখিত ভাবে সুধিব পাৰা - যদি এই সময়ত মই শৰীৰ ত্যাগ কৰো তেন্তে কি হ'মগৈ? পৰিপূৰ্ণতো অন্তিমতহে হ'বগৈ। এতিয়া তোমালোক অপূৰ্ণ হৈ আছা। নিজৰ অৱস্থা পৰীক্ষা কৰিব লাগে - মই কিমান বাবাৰ সেৱাত আছো? কিমান আজ্ঞাকাৰী, বিশ্বাসী হওঁ? কিমান সেৱাৰ বাবে আতুৰ হৈ থাকো যে কাৰোবাক গৈ জীৱদান কৰো? বেচেষাসকল বহুত দুখী। এয়া এজনেই সৎগুৰু - শান্তিধাম-সুখধামলৈ লৈ যাবলৈ আহিছে। সেই গুৰুসকলে নিজকে জগত পিতা, জগত শিক্ষক বুলি ক'ব নোৱাৰে, কেৱল জগতগুৰু বুলিহে কয়। এয়াতো জগতৰ পিতা, শিক্ষক, গুৰু এজনেই। তোমালোকে জানা যে পিতা আহিছে গতিকে পিতাৰ পৰা পুৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। দেহ-অভিমান ভাল নহয়। দেহী-অভিমानी হৈ পিতাক স্মৰণ কৰা, তেতিয়া তোমালোকৰ শৰীৰ নিৰোগী হৈ যাব। তাত পৱিত্ৰতা, সুখ, শান্তি, সম্পত্তি আছে। অগাধ সম্পত্তি আছে। ইয়াত চোৱা, পেটৰ কাৰণে মৰামৰি হয়। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) আত্মিক পাণ্ডা হৈ সঁচা যাত্ৰা কৰিব আৰু কৰাব লাগে। বুদ্ধিযোগ বহুত চম্ভালিব লাগে। নিজৰ ওপৰত বহুত সাৱধানতা অৱলম্বন কৰিব লাগে।
- (2) পিতাৰ লগত সত্যনিষ্ঠ হৈ থাকিব লাগে। কৰ্মাতীত হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। জীৱন্তে সকলো পিতাৰ ওচৰত অৰ্পণ কৰি সফল কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** নিজকে সংগমযুগী বুলি বুজি ব্যৰ্থক সমৰ্থলৈ পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা সমৰ্থ আত্মা হোৱা

এই সংগম যুগ সমৰ্থ যুগ হয়। গতিকে সদায় এইটো স্মৃতিত ৰাখিবা যে আমি সমৰ্থ যুগৰ নিবাসী, সমৰ্থ পিতাৰ সন্তান, সমৰ্থ আত্মা হওঁ, তেতিয়া ব্যৰ্থ সমাপ্ত হৈ যাব। কলিযুগ হ'ল ব্যৰ্থ, যেতিয়া কলিযুগক কাষৰীয়া কৰি দিলা, সংগম যুগী হৈ গ'লা তেতিয়া হ'লে ব্যৰ্থৰ পৰাও কাষৰীয়া হৈ আহিলা। যদি কেৱল সময়ৰো স্মৃতিত থাকা তেতিয়াও সময় প্ৰমাণ কৰ্ম স্বতঃ হৈ থাকিব। আধাকল্প ব্যৰ্থ চিন্তা কৰিলা, ব্যৰ্থ কৰিলা কিন্তু এতিয়া যেনেকুৱা সময়, যেনেকুৱা পিতা তেনেকুৱা সন্তান।

***শ্লোগান:-** যি সদায় ঈশ্বৰীয় নিয়মত চলে তেৱেঁই ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান মাষ্টাৰ বিধাতা হয়।

!!ওঁম্ শান্তি!!
